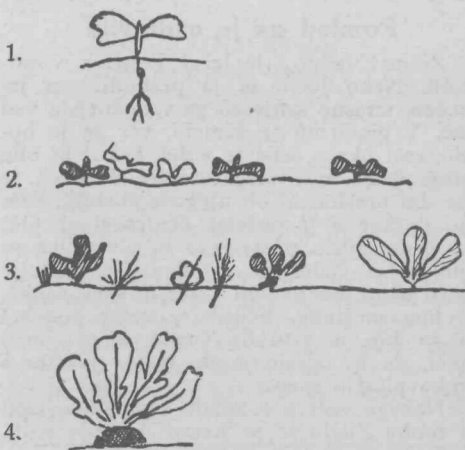

vsake štiri tedne, torej 15. ali 20. marca, 15. maja, 15. junija in tako do septembra. Kako je pripraviti zemljo, nam je že znano, vemo tudi, da jo je sejati v vrstah, ki so oddaljene po 25 cm. S kopoljico napravimo 3—4 cm globok jarek, v katerega polagamo na vsakih 5 cm po eno zrno semena. Seme s kazalcem malo pritisnemo v zemljo, nato pa jarek zagrebemo. Posejano gredico narahlo pograbimo z grabljami, potem pa čakamo, da se pokaže prva rastlinica iz zemlje (glej sliko, št. 1). Zalivamo samo, ako je zemlja zelo suha. Ko so rastlinice zunaj, lahko v marcu, pri toplem vremenu, vsak dan malo zalijemo, najbolje dopoldne. Aprila pa zalivamo, ako je suho, zjutraj in popoldne. Naša gredica z redkvico kmalu ozeleni in potem raste redkvica kaj hitro. Kdor je sejal pregosto, mora vse rastlinice, ki so gostejše kot 5 cm, populiti, sicer se ne morejo razviti debeli gomolji (št. 2). Opleti pa moramo sproti tudi plevel, ki zraste med našo setvijo (št. 3). Kakor hitro se pokaže pod zelenimi listki vrh rdeče glavičice (to se zgodi od dneva sestve približno v 6 tednih), začnemo redkvico lahko puliti (št. 4). Primemo jo zgoraj za zeleni šopek in potegnemo iz zemlje.

Redkvice je več vrst: rdeča, bela in rdeča z belim vrhom. Najboljša vrsta za setev v marcu je non plus ultra. Za

mesec maj je zelo primerna lepa, srednje zgodnja, okrogla, karminastordeča redkvica, ki je zgoraj rdeča, spodaj pa bela. Nekateri pa jedo najrajši podolgasto, ki je čisto bela.

Včasih pa se redkvica ne razvije kot bi se morala. To zakrivimo navadno s tem, da jo sejemo pregosto. Če pa je lesnata in puhla, je to znak, da smo jo prepozno pobrali z grede.

DVE VŽIGALICI

Popotnik je potoval po razsežnih kalifornijskih gozdovih. Bilo je poleti ob suši, ko tam najbolj pihajo pasatni vetrovi. Jahal je zelo dolgo časa, zato je bil truden in lačen. Razsedlal je konja, da bi pokadil pipo tobaka. Toda ko je posegel v žep in izvlekel škatlico, je našel v njej samo še dve vžigalici. Podrgnil je prvo ob škatlico, da bi si prižgal pipo; toda — vžigalica se ni vžgala.

— »Joj meni«, pravi popotnik, »umrl bi za pipo tobaka, pa imam zdaj samo eno vžigalico, ki se prav gotovo tudi ne bo vžgala. Ali je bil že kdaj človek tako nesrečen, kakor sem jaz?«

»Toda,« začne premišljevali, »recimo, da se vžigalica vname, da jaz prižgem pipo in jo pokadim! Ali se ne bi lahko zgodilo, da jo iztrkam semkaj v travo — pa bi se trava vnela ker je suha ko trske; in medtem, ko bi jaz

gasil plamen pred sabo, bi ta švignil nazaj, objel hrastov grm, ki bi vzplamtel v enem samem trenutku. Nad grmom vidim pinijo, pokrito z mahom. Tudi ta bi bila takoj v divjih plamenih od tal pa do njenega upognjenega vrha. In plamen te dolge baklje — kako bi se ga lotil veter in zanetil z njim ves gozd! V duhu slišim, kako za trenutek zatuli vsa ta soteska; temu se pridruži še glas vetra in ognja. V duhu vidim sebe, kako bežim, da se rešim iz tega groznega požara, ki drevi za menoj, me zasleduje in me hoče ujeti! Vidim ta lepi gozd, kako gori dneve in dneve, vidim zgorelo živino, suhe studence, uničenega kmetovalca in otroke, ki jih je ta nesreča pognala po svetu! Kaj vse zavisi od enega hipa!«

Po teh besedah hoče prižgati drugo vžigalico, toda tudi ta poslednja se ne užge.

»Zahvaljen bodi Bog«, pravi popotnik in spravi pipo v žep.

(R. L. Stevenson — iz angl. Š. H.)